
[2004-6-RE](#)

CAUSA 2004-6-RE

Número de registre 189-2004. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 29 DE JUNY DEL 2004

BOPA núm. 41, del 7 de juliol del 2004

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional l'1 d'abril del 2004 per la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 15 de gener del 2004 i contra l'acte del 12 de març del 2004, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets fonamentals reconeguts a l'article 10 de la Constitució, atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència "anul·lant la recorreguda per infracció dels drets a la jurisdicció i al procés degut reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i retrotraure els actes al moment anterior de dictar sentència en segona instància, ordenant a la Sala Civil que torni a dictar sentència respectant els drets als que es refereix aquest recurs d'empara";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 98 c) i 102 b);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'acte del Tribunal Constitucional de l'1 de juny del 2004, que va admetre a tràmit el recurs d'empara interposat per la representació processal de la part recurrent;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 de juny del 2004, per la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 de juny del 2004, per la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré;

Vistes les conclusions formulades, dins de termini, pel Ministeri Fiscal, per la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré i per la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Philippe Ardant;

Antecedents

Primer

El 13 de gener de 1989, el Sr. Antoni Tor Font va fer donació i heretament universal a favor de la Sra. M. Àngels Adellach Coma de tots els béns i drets que formaven part del seu patrimoni, amb reserva a favor seu de l'usdefruit i de l'administració dels béns, mitjançant escriptura pública autoritzada pel notari Sr. Matias Aleix Santuré.

Segon

El 31 d'octubre de 1996, després de la defunció del Sr. Antoni Tor Font, la Sra. Marie Françoise Josephine Tor, neboda del difunt, va interposar una demanda judicial en què sol·licitava la nul·litat absoluta de l'escriptura pública esmentada.

El 22 de gener de 1998, el Tribunal de Batlles, Secció Civil, va dictar una sentència en què

desestimava la demanda. La neboda del difunt va formular un recurs d'apel·lació contra la sentència esmentada i mitjançant sentència del 18 de juny de 1998, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va estimar el recurs, va revocar la sentència apel·lada i va declarar la nul·litat de l'escriptura pública de donació i d'heretament universal, "per manca dels requisits de forma ad solemnitatem que exigeix per aquests casos l'ordenament jurídic andorrà".

Tercer

El 6 de juliol del 2000, la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma va presentar una demanda en reclamació de danys i perjudicis, en què sol·licitava que el Sr. Matias Aleix Santuré, en la seva qualitat de notari, fos condemnat a pagar-li una indemnització pels danys soferts com a conseqüència de la declaració judicial de nul·litat de l'escriptura de donació i d'heretament.

El 13 de febrer del 2003, el Tribunal de Batlles va dictar una sentència en què estimava parcialment la demanda, desestimava l'excepció d'incompetència de jurisdicció plantejada pel defenent i condemnava el defenent "a satisfer a la Sra. Adellach la suma d'un milió sis-cents noranta mil tres-cents quaranta-sis euros i cinquanta quatre cèntims (1.690.346,54 €) més els interessos legals devengats a partir de la data de fermesa de la present resolució".

Quart

Les representacions processals de la Sra. M. Àngels Adellach Coma i del Sr. Matias Aleix Santuré van formular recurs d'apel·lació contra la sentència esmentada. Mitjançant sentència del 15 de gener del 2004, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va estimar el recurs del Sr. Matias Aleix Santuré, va desestimar el recurs de la Sra. M. Àngels Adellach Coma, va revocar la sentència apel·lada i va absoldre el Sr. Matias Aleix Santuré de totes les pretensions de l'actora per considerar que el notari preconstitucional "que actuava com a escrivà-públic-notari, era sotmès a les jurisdiccions civils ordinàries en el marc de la seva responsabilitat contractual o delictual exercint l'activitat liberal de posar en forma les disposicions convingudes pels seus clients i d'autenticar-les per la seva firma", que per consegüent no era un professional del dret i no podia complir funcions de conseller jurídic per manca de cultura i perícia jurídica.

Cinquè

El 30 de gener del 2004, la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència del 15 de gener del 2004, dictada

per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per considerar que havia vulnerat el dret a la jurisdicció i a un procés degut.

El 12 de març del 2004, la Sala Civil esmentada va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions perquè considerava que no s'havia produït cap indefensió, en canvi la Sra. M. Àngels Adellach Coma "no va provar, com li pertocava en la seva qualitat de demandant, que tots els elements originant la responsabilitat d'un Notari, que sigui contractual o extracontractual, abans de la Constitució o de la Llei de Notaris, no eren reunits. Al contrari sí que la sentència hauria incorregut incongruència, si el Tribunal hagués condemnat el Notari a indemnitzar danys sense comprovar que els fets imputats al mateix vulneraven una obligació professional, contractual o extracontractual i aquesta comprovació, el tribunal no podia fer-la sense considerar quines eren les normes professionals dels Notaris al moment que el Sr. Aleix Santuró va redactar l'escriptura pública litigiosa".

Sisè

L'1 d'abril del 2004, la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma va presentar davant el Tribunal Constitucional, un escrit de recurs d'empara en què al·legava que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en la seva sentència del 15 de gener del 2004 incorria en una incongruència ja que resolvia una qüestió no demanada ni discutida, deixava per decidir el tema principal del litigi, i ometia "pronunciar-se sobre fets i arguments rellevants, efectivament debatuts i substancialment diferents als estudiats, sense donar cap mena de justificació". També manifestava que "la sentència es fonamenta en fets que són meres suposicions i que no han estat ni provats durant el procediment" i que "La sentència fa una argumentació per referència a afirmacions fetes anteriorment, però cada nova invocació a qüestions afirmades en un passatge anterior hi afegeix elements nous que fan variar substancialment el significat. Cosa que fa que la invocació de la argumentació sigui supèrflua. Sota una aparença de coherència, el discurs va evolucionant per tenir en cada moment el significat que convé per tal de desvirtuar l'argument que insta rebatre. Cosa que fa que la darrera afirmació no tingui res a veure amb la primera. Aquesta falta d'estabilitat en la formulació d'una mateixa conclusió posa en evidència la manca de racionalitat de l'argumentació desenvolupada. Cosa que fa que, en aquest aspecte, la sentència incorri en **arbitrarietat**".

La representació processal de la recurrent també al·legava que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia actuat d'una manera il·lògica i contradictòria ja que "la sentència no analitza la responsabilitat del notari en un cas concret (per la seva actuació concreta a l'escriptura anul·lada), sinó el tema, introduït de forma unilateral per la mateixa sentència, del notari preconstitucional, en general, i del deure d'assessorar en particular".

Per acabar la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma sol·licitava al Tribunal Constitucional que anul·lés la sentència del 15 de gener del 2004 per infracció dels drets a la

jurisdicció i al procés degut reconeguts a l'article 10 de la Constitució i que retrotregués els autes al moment anterior a dictar aquesta sentència.

Setè

El 27 d'abril del 2004, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que de "l'extensa argumentació del recurrent se'n extreu, a criteri del Ministeri Fiscal, que sota l'aparença d'haver-se produït una lesió als drets fonamentals recollits a l'art. 10 de la Constitució, es pretén una finalitat no compatible amb l'actual configuració del recurs d'empara constitucional, i en concret la d'obtenir, sota la reiterada invocació de la vulneració dels drets reconeguts en l'article 10 de la Constitució un pronunciament del Tribunal Constitucional actuant com a instància d'apel·lació o de cassació". I afegeix que després d'una lectura detallada de la sentència recorreguda, malgrat totes les afirmacions d'incongruència al·legades per la recurrent, es pot observar que la sentència no és incongruent pel que fa a les peticions formulades per les parts, no introdueix cap tema nou, no és arbitrària i conté una motivació suficient per justificar la solució adoptada. També manifesta que el dret a la jurisdicció "no comporta el dret a obtenir una decisió conforme amb les pretensions formulades pel recurrent, sinó que queda satisfet quan l'òrgan jurisdiccional dicta una resolució raonada i fonamentada en dret i no arbitrària, encara que la mateixa sigui totalment contrària a les pretensions o interessos de la part".

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2004-6-RE per constatar una manca de contingut constitucional en les pretensions de la recurrent, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Vuitè

Mitjançant aute de l'1 de juny del 2004, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit el recurs d'empara 2004-6-RE i mitjançant providència de la mateixa data, es va trametre la causa a les parts perquè formulessin les al·legacions corresponents.

Novè

El 15 de juny del 2004, la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit d'al·legacions en què discrepa amb les manifestacions formulades pel Ministeri Fiscal en el seu informe, i argumenta que "el recurs d'empara formulat per aquesta part de cap manera constitueix ni un intent de dilatar el procediment (no tindria cap sentit), ni

persegueix que s'analitzi el fons del litigi (que només podria ésser objecte d'un recurs d'apel·lació o de cassació) (...) únicament, el que aquesta part considera vulneracions a drets fonamentals. Després, el Tribunal haurà de decidir si aquestes vulneracions existeixen o no”.

També manifesta que la incongruència de la sentència “es troba en el fet que el propi Sr. Matias Aleix admet que els Notaris –i, per tant, ell mateix- eren responsables dels seus actes i si s'oposa a la demanda no és perquè els notaris fossin inimputables sinó perquè sosté –erròniament, a criteri d'aquesta part- que en el cas concret objecte de la causa, ell no va incórrer en responsabilitat. Per tant, la sentència de la Sala Civil, en aplicació del principi dispositiu que regula els procediments civils, no es podia fonamentar en fets contraris als expressament acceptats per les parts”.

Desè

El 16 de juny del 2004, la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuré va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit d'al·legacions mitjançant el qual manifesta que “la sentència recorreguda és congruent, fonamentada, motivada i no arbitrària i no comporta cap lesió del dret a un procés degut”.

Onzè

El 22 i el 23 de juny del 2004, la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma, el Ministeri Fiscal i la representació processal del Sr. Matias Aleix Coma, van formular llurs escrits de conclusions en què reiteren substancialment tot allò que fou al·legat i argumentat en els escrits precedents presentats davant del Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer

De l'escrit de recurs d'empara de la Sra. M. Àngels Adellach Coma s'extrauen dos arguments principals:

-Primerament, la recurrent intenta demostrar que el contingut de la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 15 de gener del 2004 i de l'auto de la mateixa Sala del 12 de març del 2004, que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, vulneren el dret a la jurisdicció, el dret a un procés degut i el dret a la defensa.

-Després, la recurrent exposa els motius pels quals, segons el seu parer, aquests principis constitucionals no han estat respectats en la formació d'aquestes resolucions.

La recurrent tracta, doncs, de demostrar que la jurisprudència objecte de recurs del Tribunal Superior de Justícia es troba materialment i formalment en contradicció amb els principis establerts a l'article 10 de la Constitució.

Segon

Abans d'analitzar les alegacions presentades per la recurrent, cal recordar, una vegada més, la funció d'aquest Tribunal i l'esperit amb el qual intervé per tal de protegir l'article 10 de la Constitució.

El Tribunal Constitucional ha d'esbrinar exclusivament si les resolucions que són objecte de recurs vulneren els drets fonamentals establerts a l'article 10 de la Constitució. Tal com ha indicat de manera reiterada, no és un jutge de cassació i li està prohibit jutjar les interpretacions de l'ordenament jurídic efectuades pels tribunals ordinaris. No li correspon pronunciar-se en relació amb errors de dret eventuals suposadament comesos pels jutges ordinaris, els quals interpreten i fixen sobiranament el dret aplicable; el Tribunal Constitucional es limita a verificar que aquestes decisions han estat pronunciades sense vulnerar l'article 10 de la Constitució.

Per tant, cal examinar l'argumentació de la recurrent en funció d'aquest principi.

Tercer

Pel que fa al contingut mateix de les resolucions del Tribunal Superior de Justícia objecte de recurs, la demanda desenvolupa una multitud de greuges, cada un d'ells suficient, segons el seu parer, per causar-ne l'anul·lació.

Després d'examinar-les es fa evident que les al·legacions de la recurrent sobre aquest contingut poden agrupar-se en diverses categories:

-El Tribunal Superior de Justícia no ha resolt la pretensió demanada.

-Les seves decisions són incongruents i incoherents, ja que no han donat resposta als arguments principals de la recurrent, també han modificat la seva fonamentació jurídica, introduït fets nous, fonamentat en suposicions i no en fets provats ..., tot això ha tingut per efecte, a més, de privar la recurrent del seu dret a la defensa.

-La motivació de les seves decisions és contradictòria i insuficient.

Quart

En primer lloc, la recurrent al·lega que com que ha canviat l'argumentació jurídica, el Tribunal Superior ha resolt una qüestió diferent de la que havia estat plantejada. Sens dubte, aquest és incontestablement l'argument més poderós que, en cas de ser cert, podria vulnerar el dret fonamental a la jurisdicció, consagrat a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs la Sra. M. Àngels Adellach Coma recorda que la qüestió determinant per resoldre el litigi era la relativa a la responsabilitat del notari per causa de la nul·litat judicialment constatada de l'escriptura pública que ell havia autoritzat.

Ara bé, tal com indica el Ministeri Fiscal en el seu informe del 27 d'abril del 2004, aquesta és exactament la qüestió contestada pel Tribunal Superior de Justícia en l'aute del 12 de març del 2004 que resol l'incident de nul·litat d'actuacions; el fonament quart d'aquest aute declara que "En el litigi instat per la Sra. M. Àngels Adellach Coma, quina és la demanda de l'actora en el seu escrit de demanda? Es tracta de la pretensió condemnatòria d'un notari a pagar-li una indemnització pels danys soferts com a conseqüència de la declaració judicial de nul·litat de l'escriptura pública de donació i heretament atorgada pel Sr. Matias Aleix Santuré. Constitueix doncs el fons del litigi, una acció de responsabilitat contra un notari per negligència o imperícia".

El Tribunal Superior de Justícia precisa seguidament que el dret andorrà coneixia dos tipus de responsabilitat: la responsabilitat contractual i la responsabilitat per culpa de la lex Aquilia i que havia

“de pronunciar-se completament sobre les pretensions de l’agent” examinant successivament una eventual responsabilitat contractual i una d’extracontractual.

El Tribunal Superior de Justícia també indica que en la seva decisió del 15 de gener del 2004, havia procedit, com era indispensable per la coherència de la decisió, a una anàlisi profunda de la funció notarial en el moment de l’elaboració de l’escriptura pública judicialment anul·lada i de les obligacions del notari envers els seus clients en aquell moment. A partir d’aquesta anàlisi, el Tribunal Superior de Justícia va considerar que no es podia imputar cap falta contractual o extracontractual al notari Sr. Matias Aleix Santuré.

Precisa que aquesta anàlisi es va dur a terme “no de manera totalment aliena a les al·legacions de les parts, sinó tenint compte d’aquestes al·legacions”.

Per tant, no es pot considerar que el Tribunal Superior de Justícia hagi resolt una qüestió diferent de la que se li havia plantejat. Pel que fa a aquest aspecte, les decisions objecte de recurs no vulneren les disposicions de l’article 10 de la Constitució.

Cinquè

Seguidament, la recurrent exposa dotze greuges que, segons el seu parer, demostren que s’ha vulnerat el dret a la jurisdicció, el dret a un procés degut i el dret a la defensa. De fet, sembla que la Sra. M. Àngels Adellach Coma intenti d’aquesta manera tornar a obrir el litigi sobre el fons, rebatent punt per punt el raonament del Tribunal Superior de Justícia i apuntant que aquestes decisions no només són totalment aberrants sinó que són contràries als principis constitucionals consagrats a l’article 10 de la Constitució.

Sisè

En un primer moment la recurrent tracta de demostrar una sèrie d’incongruències:

-El Tribunal Superior de Justícia no ha justificat les raons per les quals no ha tingut en compte els seus arguments principals.

-Ha modificat d'ofici la fonamentació jurídica plantejada.

-Ha introduït elements nous en el litigi.

-S'ha fonamentat en suposicions i en fets no provats.

-La seva decisió està en contradicció amb la defensa desenvolupada pel notari, Sr. Matias Aleix Santuré.

-Ha considerat, erròniament, que el notari havia actuat amb passivitat.

-Ha considerat com no provats fets admesos per les dues parts.

Si examinem un a un aquests arguments constatem que cada vegada es qüestiona el poder d'apreciació del jutge del fons. L'argumentació de la recurrent ha estat tinguda en consideració, llargament analitzada i en definitiva desestimada ja que els jutges l'han considerat no fundada. Els jutges s'han pronunciat després d'un procés incontestablement regular en la forma.

Com s'ha recordat més amunt, el Tribunal Constitucional no ha de pronunciar-se sobre si els jutges ordinaris han tingut raó o no resolent com ho han fet, no és competent per controlar l'exercici que fan els jutges ordinaris del seu poder d'apreciació. Aquest Tribunal no pot substituir aquests jutges i pronunciar-se sobre el fonament de les diverses etapes del seu raonament. El Tribunal Constitucional tan sols ha d'esbrinar si els jutges no han respectat els drets protegits per la Constitució i més concretament els drets de l'article 10 de la Constitució. En aquesta causa, de l'examen aprofundit dels arguments d'incongruència plantejats per la Sra. M. Àngels Adellach Coma, es desprèn que això no ha succeït: el dret a la jurisdicció ha estat respectat, el procés ha estat degut, els drets a la defensa han estat respectats i les decisions del Tribunal Superior de Justícia han estat motivades de manera suficient.

Setè

La recurrent també intenta demostrar que les decisions objecte de recurs estan fonamentades sobre

motius contradictoris.

-El contingut de la regla de dret que afirma el Tribunal Superior de Justícia varia en el decurs de la seva demostració.

-El Tribunal Superior de Justícia exclou de l'àmbit de la responsabilitat del notari preconstitucional, actuacions que, segons la fonamentació jurídica de la mateixa sentència hi haurien d'estar incloses.

-Les conclusions del Tribunal Superior de Justícia són absurdes i contradictòries amb la seva pròpia argumentació.

-El Tribunal Superior de Justícia afirma que el notari hagués hagut de ser més prudent sense extreure'n les conseqüències.

-Per acabar, el Tribunal Superior de Justícia apunta, sense justificar-ho, l'existència d'una jurisprudència no unificada.

Una vegada més la recurrent posa en dubte el lliure poder d'apreciació dels jutges ordinaris, que no pot ser objecte de recurs davant el Tribunal Constitucional.

Vuitè

En realitat, prenent com a base l'article 10 de la Constitució i utilitzant una llarga argumentació desaprovant el contingut de les decisions del Tribunal Superior de Justícia, la recurrent es dirigeix al Tribunal Constitucional com si aquest constituís un esglaió suplementari de jurisdiccions i posa en dubte per complet i en detall les decisions desfavorables a la seva causa, pronunciades per les jurisdiccions ordinàries. D'aquesta manera, es comporta com si ignorés que el paper del Tribunal Constitucional es limita a verificar, sense reprendre el debat jurídic en el seu conjunt i sense pronunciar-se sobre la seva justesa, que les decisions objecte de recurs no vulneren els drets establerts a l'article 10 de la Constitució.

Novè

Pel que fa al segon punt de la seva argumentació, la recurrent al·lega que no s'ha respectat les exigències del procés degut des del punt de vista de les normes que regulen la formació de les decisions del Tribunal Superior de Justícia.

Per desenvolupar aquest argument, la recurrent es limita a citar abundantment la jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional, del Tribunal Constitucional espanyol i del Tribunal Europeu dels Drets Humans, completades de referències doctrinals franceses i espanyoles que defineixen el dret a un procés degut i precisen les garanties de forma necessàries perquè una decisió resulti pronunciada correctament. Primerament cal que la decisió sigui congruent, és a dir que respongui a totes les pretensions de les parts i només a aquestes. D'altra banda, és indispensable que la decisió estigui motivada, el tribunal ha de precisar de manera suficient les raons que fonamenten la seva decisió, si no seria arbitrària i no respondria a les exigències d'un procés degut.

Però una vegada efectuat aquest recordatori de jurisprudència i de doctrina, la recurrent s'accontenta, sense lligar-ho concretament a les decisions del Tribunal Superior de Justícia objecte de recurs i sense cap demostració adaptada al cas que ens ocupa, de concloure mitjançant una fórmula molt general: "Tots aquests raonaments posen de manifest que la concreta sentència objecte d'aquest recurs d'empara ha vulnerat el dret a la jurisdicció i el dret al procés degut, infringint principis tan importants com el de congruència, el de motivació, el d'audiència, el de defensa, etc."

Ara bé, si ens atenim a les decisions del Tribunal Superior de Justícia objecte de recurs, constatem que el Tribunal ha contestat clarament a la qüestió que li havia estat plantejada relativa a la responsabilitat del notari, Sr. Matias Aleix Santuró, qüestió al voltant de la qual, com reconeix la recurrent, s'havien desenvolupat essencialment els debats, i això sense pronunciar-se ultra petita. D'altra banda, el Tribunal Superior de Justícia ha pronunciat unes decisions suficientment motivades en resposta a l'argumentació de les parts, sense que es puguin considerar arbitràries.

En aquestes condicions, hem d'admetre que les exigències formals necessàries perquè un procés sigui degut no han estat vulnerades.

Desè

En conclusió, de l'examen dels arguments presentats per la recurrent, Sra. M. Àngels Adellach Coma i de les decisions objecte de recurs no es desprèn que aquestes vulnerin l'article 10 de la Constitució.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma contra la sentència del 15 de gener del 2004 i contra l'aute del 12 de març del 2004, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Matias Aleix Santuró, a la representació processal de la Sra. M. Àngels Adellach Coma, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 29 de juny del 2004.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat